தர்ஷன் சிங்

எதிர்

பஞ்சாப் மாநில அரசு

அட்டார் சிங்

எதிர்

பஞ்சாப் மாநில அரசு

ஒன்றிய அரசு – இடையீட்டாளர்

[மாண்புமிகு தலைமை நீதியரசர் திரு. பதஞ்சலி சாஸ்திரி, மாண்புமிகு நீதியரசர்கள்

திரு. முகர்ஜியா,

திரு. சந்தரசேகரா ஐயர், திரு. விவியன் போஸ் மற்றும் திரு. குலாம் ஹசன்]

கிழக்கு பஞ்சாப் பருத்தி மற்றும் நூல் ஆணை, 1947 - அனுமதி இன்றி அத்தியாவசிய பொருள் ஏற்றுமதியை மாகாண சட்டம் தடை செய்கிறது - செல்லும்தன்மை - அத்தியாவசிய பொருட்கள் (தற்காலிக அதிகாரங்கள் சட்டம்)

1946, பிரிவுகள் 3 மற்றும் 4 -"வர்த்தகம் மற்றும் வணிகம்" பொருள் - ஏற்றுமதியை உள்ளடக்கியுள்ளதா - சட்டத்தின் பொருளாக்கம் - சட்டத்தை முழுமையாக பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

1946 இல் இந்திய சட்டமன்றதால் நிறைவேற்றப்பட்ட அத்தியாவசிய பொருட்கள் (தற்காலிக அதிகாரங்கள்) சட்டம் 1946 பிரிவு 3, வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபம் மற்றும் அத்தியாவசிய பொருட்களின் உற்பத்தி, வழங்குதல் மற்றும் தடை செய்யும் அதிகாரத்தை அறிவிக்கப்பட்ட உத்தரவின் மூலமாக மத்திய அரசுக்கு வழங்கியுள்ளது; இச்சட்டத்தில் பிரிவு 4, மத்திய அரசாங்கம் பிரிவு 3 இன் கீழ் அதன் அதிகாரங்களை மாகாண அரசுக்கோ அல்லது ஏதேனும் அலுவலருக்கோ ஒப்படைக்க அதிகாரம் கொடுத்துள்ளது. பிரிவு 4 இன் கீழ் அந்த அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்ட பஞ்சாபின் ஆளுநர் 1947 ஆம் கிழக்கு பஞ்சாப் பருத்தி துணி மற்றும் நூல் கட்டுப்பாடு ஆணை பிறப்பித்தார். அந்த ஆணை அனுமதி இன்றி பருத்தி துணி மற்றும் நூலை இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள எந்த நாட்டிற்கும் ஏற்றுமதி செய்வதை தடுக்கிறது மற்றும் அனுமதியின்றி ஏற்றுமதி செய்யப்படுவது குற்றமாகும். ஆளுநர் இந்தியாவிற்கு வெளியே அனுமதி இன்றி ஏற்றுமதி செய்வதை தடை செய்ததால் தன் அதிகாரத்திற்கு மீறி செயல்பட்டுள்ளார் என்னும்

அடிப்படையில் இந்த உத்தரவின் செல்லும் தன்மை கேள்விக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளது.

தீர்வு, (i) அத்யாவசிய பொருட்கள் சட்டம் 1946 இன் நோக்கத்தை கருத்தில் கொண்டு மற்றும் இந்த சூழலில் இச்சட்டத்தின் பிரிவு 3 இல் வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபம் என்னும் வார்த்தைகளை வாசிக்கும் பொழுது, அந்த வார்த்தைகள் அண்டை வெளி மாநிலத்தையும் உட்பட்டு மாகாணத்திற்கு வெளியே ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்களையும் உள்ளடக்கி உள்ளதாக பொருள் கொள்ளலாம் மற்றும் சொல்லப்பட்ட ஆணையை ஆளுநர் வழங்கியதால் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மீறி அவர் செயல்படவில்லை;

(ii) ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி குறித்து சட்டம் இயற்ற மத்திய சட்டமன்றத்திற்கு முழு அதிகாரம் உள்ளது மற்றும் இந்திய அரசு சட்டம் 1935 இன் கீழ் அதை குறித்து எந்த பிரிவை உருவாக்கமும் அதிகாரம் உள்ளது, இந்திய மத்திய அரசு மற்றும் சட்டமன்றம் சட்டம் 1946 இன் கீழ் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் இன்றியும் வெளி மாநிலத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்ய தடை விதித்த சட்டத்தை உருவாக்கவும் அதற்கு அதிகாரம் உள்ளது;

(iii) பொருட்களின் உற்பத்தி, வழங்குதல் மற்றும் வினியோகம் பற்றியே முழுமையாக சட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், அத்தியாவசிய பொருட்களின் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்திற்கு துணையாக இறக்குமதி கட்டுப்பாடு உள்ளது. அது சட்டத்தின் நோக்கம் மற்றும் வரம்பிற்கு உட்பட்டுள்ளது மற்றும் உட்கருவும் அடிப்படை பொருள் கூறும் என்பதின் படி மாகாண விவகாரங்களை மட்டுமே இச்சட்டம் கையாள்கிறது.

பொருள் விளக்கத்தின் முக்கிய விதி என்னவென்றால் சட்டமன்றம் பயன்படுத்தும் மொழியாக்கமே சட்டமன்ற நோக்கத்தின் உண்மையான களஞ்சியம் ஆகும். ஒரு சட்டத்தில் வரும் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் தன்னிச்சையாகவோ அல்லது அதிலிருந்து பிரித்தோ அர்த்தம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது, அதை ஒன்றாக படித்து மற்றும் சட்டத்தின் நோக்கத்தின் படி பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு: வழக்கு எண் 11 மற்றும் 12/1950. சிம்லாவில் உள்ள பஞ்சாப் மாநில உயர்நீதிமன்றத்தின்(மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. கோஸ்லா) குற்றவியல் சீராய்வு எண். 1144 மற்றும் 1147/1949-இல், 1950 ஏப்ரல் 5 ஆம்

தேதியிட்ட தீர்ப்புரை மற்றும் உத்தரவிலிருந்து இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் ஷரத்து 132(1) வின் கீழ் மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வழக்கு எண்.11 -ற்கு மேல்முறையீட்டாளருக்காக அச்ச்ரு ராம் (அவருடன் கோபால் சிங்).

வழக்கு எண்.12-ற்கு மேல்முறையீட்டாளருக்காக ஹெச். ஜே. உம்ரிகார்.

எதிர்மேல்முரையீட்டாளர்-பஞ்சாப் மாநில அரசு தரப்பில் எஸ். எம். சிக்ரி (பஞ்சாப்- தலைமை வழக்கறிஞர்) (அவருடன் ஹெச். எஸ். குஜ்ரால்)

இடையீட்டாளருக்காக எம். சி. செதல்வாட் (இந்திய தலைமை வழக்கறிஞர்) (அவருடன் பி.சென்).

1952 டிசம்பர் 5. நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புரை மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. முக்கர்ஜியா அவர்களால் வழங்கப்பட்டது. –

இந்த இரு தொடர்புடைய மேல்முறையீட்டுகள் தோன்ற காரணமாக இருந்த பொருண்மைகள் பின்வருமாறு சுருக்கமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது:

இந்திய தண்டனைச் சட்டம் பிரிவு 120 பி உ/இ கிழக்கு பஞ்சாப் பருத்தி துணி மற்றும் நூல்(இயக்கங்களின் ஒழுங்குமுறை) ஆணை 1947-இன் பிரிவு 3/10 மற்றும் அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டம் 1946 இன் பிரிவு 7 ஆகியவற்றின் கீழ் அம்பாலா கிழக்கு பஞ்சா சிறப்பு குற்றவியல் நடுவர், வழக்கு எண்.11 இன் மேல்முறையீட்டாளரான தர்ஷன் சிங், வழக்கு எண்.12 இன் மேல்முறையீட்டாளரான அத்தர் சிங் மற்றும் இவர்களோடு மற்ற மூன்று நபர்களையும் விசாரித்துள்ளார். இந்த குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் தர்ஷன் சிங் உட்பட மூவர் மீது அத்தியாவசியப் பொருட்கள் சட்டத்தின் பிரிவு 8 ன் கீழ் மேலும் ஒரு குற்றச்சாட்டு உள்ளது.

அனைத்து குற்றவாளிகளுக்கும் எதிரான குற்றச்சாட்டு என்னவென்றால், 26 மே 1948 காலை அனுமதியின்றி 76 பையில் உள்ள ஆலையில் தயாரிக்கப்பட்ட துணியை வாகாவிற்கு அருகில் உள்ள சுங்கதடை வழியாக பாகிஸ்தானுக்கு கள்ளகடத்தல் செய்ய கூட்டுச்சதி செய்துள்ளனர். வாகா அமிர்தசரஸிலிருந்து சுமார் 18 மைல் மற்றும் இந்த இடத்திலிருந்து இந்தியா - பாகிஸ்தான் பார்டர் கிட்டத்தட்ட அறை மைல் தூரத்தில் உள்ளது. சுங்கத் தடைக்கும் எல்லைக்குமிடையே ஒரு சிறிய காவல் நிலையம் உள்ளது மற்றும் காவல் நிலையத்திற்கு கிட்டத்தட்ட எதிரே சுங்க அலுவலகம் உள்ளது, இது ஒரு

கூடாரத்தில் அமைந்துள்ளது. அரசு தரப்பு வழக்கு என்னவென்றால், மே 26,1948 அன்று காலை 7 மணியளவில், குற்றம் சாட்டப்பட்ட ராம் சிங்கிற்குச் சொந்தமான பெரிய அளவிலான ஆலைத் துணி ஏற்றப்பட்ட ஒரு டிரக், வாகா அருகே சுங்கத் தடுப்புக்கு வந்தது. அந்த நேரத்தில் சுங்க மேற்பார்வையாளராக கடமையில் இருந்த மற்றொரு குற்றம் சாட்டப்பட்ட ராஜேந்திர சிங், டிரக்கை கடந்து செல்ல அனுமதித்தார் மற்றும் டிரக் காவல் நிலையத்தின் அருகே உள்ள சுங்க அலுவலகத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. டிரக் நிறுத்தப்பட்டவுடன், சுங்கத் தடையின் துணை கண்காணிப்பாளராக இருந்த தர்ஷன் சிங் மற்றும் அமிர்தசரஸில் சுங்கதடுப்பு அலுவலராக மற்றும் மற்றொரு இடத்திற்குப்பொழுது பணிமாற்றம் உத்தரவு கொண்ட அத்தர் சிங், காவல் நிலையத்தை அணுகி, தரப்பிலிருந்த உதவி ஆய்வாளரான குல்ராஜிடம், லாரியை எல்லை வரை செல்ல அனுமதிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர். இந்த கோரிக்கையை குல்ராஜ் ஏற்கவில்லை, அதன் பிறகு தர்ஷன் சிங் மற்றும் அத்தார் சிங் இருவரும் சுங்க கூடாரத்திற்கு திரும்பினர். பின்னர் சரக்குகள் இறக்கப்பட்டு ஏராளமான கூலிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன, அவர்கள் அவற்றை எல்லையை நோக்கி எடுத்துச் செல்லத் தொடங்கினர், அவர்களை அத்தார் சிங் மற்றும் ராம் சிங் இருவரும் பின் தொடர்ந்தனர். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, கடத்தல் வழக்குகளைச் சரிபார்த்தல் மற்றும் கண்டறிதல் தொடர்பாக அந்த நேரத்தில் சிறப்பு கடமையில் இருந்த அமிர்தசரஸின் போலீஸ்

உதவி ஆய்வாளர் கைலாஷ் சந்திரா, இரு சக்கர வாகனத்தில் அந்த இடத்திற்கு வந்தார், இதற்கு முன்பு என்ன நடந்தது என்று குல்ராஜால் தெரிவிக்கப்பட்டதால், அவரும் குல்ராஜும் மோட்டார் சைக்கிளில் எல்லையை நோக்கிச் சென்று பொருட்களை ஏற்றிச் சென்ற கூலிகளை முந்தி சென்றனர். கூலிகள் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு அத்தார் சிங்குடன் மீண்டும் எல்லைக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர், இருப்பினும் ராம் சிங் தப்பி ஓடி விட்டார். கடத்தல் வழக்குகளைக் கையாளும் டெல்லியில் உள்ள சிறப்பு போலீஸ் அமைப்பின் தலைவராக இருந்த இந்தர் சிங்கிடம் கைலாஷ் சந்திரா இந்த சம்பவம் குறித்து அறிக்கை அளித்தார், மேலும் விரிவான விசாரணைக்குப் பிறகு, குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஐந்து பேரும் வழக்கு விசாரணை மேற்கொள் அனுப்பப்பட்டனர். விசாரணை செய்த நீதித்துறை நடுவர் அவர்கள் அனைவரையும் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 120-பி இன் கீழ், கிழக்கு பஞ்சாப் பருத்தி துணி மற்றும் நூல் ஆணை, 1947 இன் உடனிணைந்த பிரிவு 3/10-ன் கீழ், தலா ஒரு வருடம் கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனை விதித்தார். மேலும் அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தின் பிரிவு 7 இன் கீழ் அத்தார் சிங் மற்றும் மேற்கூறிய சட்டத்தின் பிரிவு 8 இன் கீழ் தர்ஷன் சிங் ஆகியோருக்கு ஒரு ஆண்டு கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனையும் ரூ. 1,000 அபராதமும் விதிக்கப்பட்டது. இந்த கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனை முந்தைய குற்றச்சாட்டுகளுடன் ஒரே நேரத்தில் இயங்கும்.

இந்த தீர்ப்புரையை எதிர்த்து குற்றம் சாட்டப்பட்ட அனைவரும் அமிர்தசரஸில் உள்ள அமர்வு நீதிபதி நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தனர். மேல்முறையீட்டை விசாரித்த கூடுதல் அமர்வு நீதிபதி, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களில் இருவரை விடுவித்து, மற்ற மூன்று பேர், அதாவது அத்தார் சிங், ராம் சிங் மற்றும் தர்ஷன் சிங், அவர்களின் தண்டனைகளை குறைத்து பராமரித்து உள்ளார். அதன்பிறகு இந்த மூன்று நபர்களும் சிம்லாவில் உள்ள கிழக்கு பஞ்சாப் உயர் நீதிமன்றத்தில் மூன்று தனி சீராய்வு மனுக்களை முன்வைத்தனர். அதை நீதிபதி திரு. கோஸ்லா தனி நீதிபதியாக விசாரித்து வழக்கை தீர்த்தார். கற்றறிந்த நீதிபதி சீராய்வு மனுக்களை தள்ளுபடி செய்தார், ஆனால் இந்த வழக்குகள் அரசியலமைப்பின் விளக்கம் குறித்து கணிசமான சட்டப் பிரச்சினையை உள்ளடக்கியது என்ற அடிப்படையில் அரசியலமைப்பின் 132 வது ஷரத்தின் கீழ் சான்றிதழ் வழங்கினார். இந்த சான்றிதழின் பலத்தின் அடிப்படையில் தான் இந்த இரண்டு முறையீடுகளும் எங்கள் முன் வந்துள்ளன, ஒன்று தர்ஷன் சிங் மற்றும் மற்றொன்று அத்தார் சிங் ஆகியோரால் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது. குற்றம் சாட்டப்பட்ட ராம் சிங் மேல்முறையீடு செய்யவில்லை.

இந்த மேல்முறையீடுகளில் எழும்பியுள்ள அரசியல் அமைப்பு கேள்வியை வழக்கு எண். 11 மேல்முறையீட்டாளர் தர்ஷன் சிங் சார்பாக ஆஜரான திரு. அச்ச்ரு

ராம் மிகவும் தெளிவாக முன்வைத்துள்ளார். 1947 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15 ஆம் தேதி கிழக்கு பஞ்சாப் ஆளுநரால் அறிவிக்கை மூலம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட கிழக்கு பஞ்சாப் பருத்தி துணி மற்றும் நூல் ஆணை, 1947, மற்றும் அதன் விதிகளின் கீழ் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரப்பட்டது. சுங்க எல்லைக்கு அப்பால் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி தொடர்பான விஷயங்களில் சட்டம் இயற்றுவது ஆளுநரின் அதிகாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்றும், அதன் விளைவாக குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அத்தகைய சட்ட பிரிவுகளை மீறியதற்காக எந்தவொரு குற்றத்திலும் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பளிக்க முடியாது என்றும் அவர் வாதிட்டார்.

கற்றறிந்த வழக்கறிஞரால் எழுப்பப்பட்ட வாதத்தை சரியான முறையில் மதிப்பிடுவதற்கு இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935 இல் சில வகையங்களையும் மற்றும் பல பின்னர் வந்த சட்டங்களில் உள்ள பிரிவுகளையும் உற்று நோக்குவது அவசியமாகும். இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935-இல் பட்டியல் II இன் உள்ளீட்டுகள் 27 மற்றும் 29 இன் கீழ் "மாகாணத்திற்குள் வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபம்" மற்றும் பொருட்களின் உற்பத்தி வழங்குதல் மற்றும் விநியோகம் ஆகியவை மாகாணத்திற்குரியது. சுங்க எல்லையைத் தாண்டி "இறக்குமதி மற்றும் ஏற்றுமதி" என்பது பட்டியல் I இல் உள்ள உருப்படி 19 ஆல் உள்ளடக்கப்பட்டவை

மத்திய அரசு வரம்பிற்கு உட்பட்டது. நாட்டில் அவசரகால நிலை இருப்பதாக தலைமை ஆளுநரால் ஒரு பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டால், மாகாணப் பிரச்சினைகள் குறித்து சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை மத்திய சட்டமன்றத்திற்கு இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1935 இன் பிரிவு 102 வழங்கியுள்ளது. அத்தகைய சட்டம், உட்பிரிவு (4) இன் படி , பிரகடனம் செயல்பட்டு முடிந்த காலத்தில் இருந்து ஆறு கால மாதத்திற்கு பிறகு அதன் விளைவை கொண்டிருக்காது. கடந்த போரின் போது தலைமை ஆளுநரால் அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டபோது இந்த அசாதாரண அதிகாரங்கள் மத்திய சட்டமன்றத்தால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரிகிறது, மேலும் இந்த காலகட்டத்தில் அறிவிக்கப்பட்ட இந்திய பாதுகாப்பு விதிகள் பல்வேறு மாகாண விஷயங்களைக் கையாண்டுள்ளது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 102 பிரிவு (3) இன் கீழ் அவசரகால பிரகடனம் ஏப்ரல் 1,1946 அன்று தலைமை ஆளுநரால் ரத்து செய்யப்பட்டது, மேலும் ரத்து செய்யப்பட்டதன் விளைவாக இந்திய பாதுகாப்புச் சட்டம் அல்லது இந்திய பாதுகாப்பு விதிகளின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்ட அனைத்து உத்தரவுகளும் செப்டம்பர் 30,1946 க்குப் பிறகு செயல்படுவது நின்று விட்டது. இருப்பினும், அந்த நேரத்தில் நாட்டின் நிலை இயல்பிலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தது, மற்றும் பொருட்களின் உற்பத்தி, வழங்கல் மற்றும் விநியோகம் மீதான மத்திய சட்டமன்றத்தின் கட்டுப்பாடு தொடர வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது. இந்த சூழ்நிலையை

எதிர்கொள்ள ஆங்கிலேய பாராளுமன்றம் ஒரு தற்காலிக சட்டத்தை நிறைவேற்றியது (ஒன்பது மற்றும் 10 புவியியல் ஆறு அத்தியாயம் 39). அது சட்டத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள காலத்திற்கு இந்திய சட்டமன்றத்திற்கு மாநிலத்திற்குரிய தகுதியை குறித்து சட்டம் இயற்ற அதிகாரம் அளித்துள்ளது. தற்போதைய நோக்கத்திற்கு ஏற்றவாறு இச்சட்டத்தில் பிரிவு 2 பின்வருமாறு உள்ளது:

"(1)இந்திய அரசு சட்டம் 1935 ல் எவ்வாறு இருந்தாலும், இந்திய சட்டமன்றத்திற்கு இச்சட்டத்தில் பிரிவு 4 இல் குறிப்பிட்டுள்ள காலத்திற்கு பின்வரும் விஷங்களை பற்றி சட்டம் இயற்றுவதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

(அ) வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபம் (மாகாணத்திற்குள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும்) மற்றும் பருத்தி மற்றும் கம்பளை ஜவுளி, காகிதம், பெட்ரோலிய பொருட்கள், இயந்திரத்தால் இயக்கப்படும் வாகனங்களின் உதிரி பாகங்கள், நிலக்கரி, இரும்பு, எஃகு மற்றும் மைக்கா ஆகியவற்றின் உற்பத்தி, வழங்குதல் மற்றும் விநியோகம்;"

இந்த அதிகாரத்தை கொண்டு இந்திய சட்டமன்றம் அத்தியாவசிய பொருட்கள் தற்காலிக அதிகாரங்கள் சட்டம் 1946 யை நிறைவேற்றியது, இதில் பிரிவுகள் 3 மற்றும் 4 பின்வருமாறு:-

"3. எந்தவொரு அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விநியோகத்தை பராமரிப்பதற்கோ அல்லது அதிகரிப்பதற்கோ அல்லது அவற்றின் சமமான விநியோகம் மற்றும் நியாயமான விலையில் கிடைப்பதை உறுதி படுத்துவது தேவையானதாக அல்லது உகந்ததாக மத்திய அரசுக்கு தோன்றுமே ஆனால், மத்திய அரசு ஒரு அறிவிக்கப்பட்ட உத்தரவின் மூலமாக உற்பத்தி, வழங்கல் மற்றும் விநியோகம் மற்றும் அதன் வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபத்தை ஒழுங்குபடுத்தல் மற்றும் தடை செய்தல் பற்றி வழங்கலாம்.

* * * *

4. பிரிவு 3-ன் கீழ், அத்தகைய விஷயங்கள் மற்றும் வழிகாட்டுதலில் குறிப்பாக கூறியிருக்கும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டு உத்தரவுகளை பிறப்பிக்க பின்வருபவருக்கு அதிகாரம் உள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்ட உத்தரவின் மூலமாக மத்திய அரசு அறிவுறுத்தலாம்.

(அ) * * * *

(ஆ) அத்தகைய மாகாண அரசு அல்லது அத்தகைய அலுவலர் அல்லது மாகாண அரசிற்கு கீழ் பட்ட அதிகாரி, வழிகாட்டுதலில் கூறியவாறு.

மேல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிரிவு 4 இன் கீழ் டிசம்பர் 20 1946 இல் தேதியிட்ட அறிவிப்பின் மூலமாக, இச்சட்டத்தில் பிரிவு மூன்றில் உள்ள அதிகாரத்தை மத்திய அரசு பஞ்சாப் ஆளுநருக்கு வழங்கியுள்ளது. அளிக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி கிழக்கு பஞ்சாப் ஆளுநர் நவம்பர் 15 1947 அன்று அறிவிப்பின் மூலமாக கிழக்கு பஞ்சாப் பருத்தி துணி மற்றும் நூல் (இயக்கங்களின் ஒழுங்குமுறை) ஆணை 1947 நிறைவேற்றப்பட்டது மற்றும் தற்போதைய நோக்கத்திற்கு அந்த உத்தரவின் பிரிவு 2,3 மற்றும் 10 முக்கியமாக உள்ளது. பிரிவு 2 பின்வருமாறு:-

"இந்த உத்தரவு பாடப்பொருளுக்கோ அல்லது சூழலுக்கு முரண்பாடாக இல்லையே ஆனால், (அ) 'ஏற்றுமதி' என்றால் கிழக்கு பஞ்சாப் மாகணத்திற்கு வெளியே எடுத்துச் செல்வது அல்லது ரயில், சாலை மற்றும் நதி வழியாக மற்றொரு

மாகாணத்திற்கோ அல்லது இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள மாநிலங்களுக்கோ எடுத்து செல்வதாகும். அது கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட நிலத்தில் உள்ள இடங்களுக்கு எடுத்துச் செல்வது மற்றும் குறிப்பிட்ட நிலங்களுக்கு வெளியேயும் கிழக்கு பஞ்சாபில் அமைந்துள்ள எந்த இடத்திற்கும் செல்ல வேண்டும். "

பிரிவு 3 பின்வருமாறு:-

"எந்தவொரு நபரும், அதிகாரத்தின் கீழ் மற்றும் அனுமதி வழங்கும் அதிகாரத்தால் வழங்கப்பட்ட அனுமதியின் கீழ் மற்றும் நிபந்தனைகளுக்கு இணங்க பஞ்சு துணி அல்லது நூலை ஏற்றுமதி செய்யவோ அல்லது ஏற்றுமதி செய்ய முயற்சிக்கவோ கூடாது…….. இந்த உத்தரவுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள அட்டவணை ஏ வில் குறிப்பிட்ட வாரே அனுமதி படிவம் IV இன் படி இருக்க வேண்டும்".

பிரிவு 10 வழங்குவது:-

"இந்த உத்தரவில் உள்ள பிரிவுகளை எந்த நபரும் முரண்படுவார் ஆனால், அவர் 3 ஆண்டுகள் வரை நீடிக்கத்தக்க சிறை தண்டனை அல்லது அபராதம் அல்லது இரண்டும் சேர்த்து தண்டிக்கப்படுவார் மற்றும் இந்த முரண்பாடை விசாரித்த நீதிமன்றம் வழங்கிய மற்ற பொதுவான தண்டனையை பாதிக்காது. எந்த ஒரு பஞ்சு துணி மற்றும் /அல்லது நூல் பொறுத்தவரை இந்த உத்தரவு மீறப்பட்டதாக விசாரிக்கும் நீதிமன்றம் கருதுமே ஆனால் அந்த துணிகளின் உரைகள் மற்றும் அடைப்புகளுடன் சேர்த்து அந்த மாட்சிமை தங்கிய மன்னருக்கு பறிமுதல் செய்து கொடுக்க வேண்டும்."

இங்கு கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய கேள்வி என்னவென்றால் அத்தியாவசிய பொருட்களை இந்தியாவிற்கு வெளியே வேற நாட்டிற்கு அனுமதி இன்றி ஏற்றுமதி செய்வதை தடை செய்தது மற்றும் அதை மீறினால் அது குற்றம் எனும் மேல் சொல்லப்பட்ட பிரிவுகளை ஆளுநர் தனக்கு அத்தியாவசிய பொருட்கள் (தற்காலிக அதிகாரங்கள் சட்டம்) 1946 பிரிவு 4 இன் கீழ் ஆளுநருக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி செல்லுபடியாகுமா?

அத்தியாவசிய பொருட்கள் (தற்காலிக அதிகாரங்கள்) சட்டத்தின் 4 வது பிரிவின் கீழ் கிழக்கு பஞ்சாப் ஆளுநருக்கு மத்திய அரசால் வழங்கப்பட்ட

அதிகாரங்கள் சரியானது அல்ல என்று கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் பரிந்துரைக்கவில்லை. அவரது வாதம் என்னவென்றால் இந்தியாவிற்கு வெளியே பஞ்சு துணி மற்றும் நூலை ஏற்றுமதி செய்வதை ஆணையின் மூலமாக அவர் தடை செய்ததால் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை மீறி செயல்பட்டுள்ளார் என்பதாகும். ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி விஷயங்கள், அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தின் பிரிவு 3 இன் எல்லைக்குள் இல்லை என்றும், பிரிவு 4 இன் கீழ் வெளியிடப்பட்ட அறிவிப்பில், பிரிவு 3 இன் கீழ் மத்திய அரசிற்கு உள்ள அதிகாரங்களை மட்டுமே ஆளுநருக்கு வழங்க முடியும் என்றும் கூறப்பட்டது. அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தின் பிரிவு 3, சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அத்தியாவசிய பொருட்களின் உற்பத்தி, வழங்கல் மற்றும் விநியோகம் மற்றும் அதன் வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் தடை செய்வதற்கும் விதிகளை உருவாக்க மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளித்துள்ளது என்பது உண்மை, ஆனால் கற்றறிந்த வழக்கறிஞரால் பாதிக்கப்படுவது என்னவென்றால் இந்த பிரிவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள "வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபம்" என்ற சொற்றொடர், ஒரு மாகாணத்திற்குள் அல்லது மாகாணங்களுக்கிடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபத்தைக் குறிக்கிறது என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும், ஆனால் இதில் இந்தியாவுக்கு வெளியே பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்யும் பரிவர்த்தனையை சேர்க்க முடியாது.

நமக்குத் தோன்றுவது போல் ஓரளவு கட்டுப்பாடு கொண்ட இந்த விளக்கம், இரு மடங்கு வாதத்தால் ஆதரிப்பதாக வேண்டப்பட்டிருக்கிறது. முதலாக சொல்லப்படுவது என்னவென்றால் அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தின் முகப்புரை கூறுவது போல இது இந்தியா (மத்திய அரசு மற்றும் சட்டமன்றம்) சட்டம் 1946 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தின்படி மத்திய சட்டமன்றம் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமாகும் (ஒன்பது மற்றும் 10 புவியியல் ஆறு அத்தியாயம் 39). மற்றும் அந்த சட்டம் குறுகிய காலத்திற்கே மாகாண விஷயங்களில் மத்திய இந்திய சட்டமன்றம் சட்டம் இயற்ற அதிகாரம் கொடுத்துள்ளது. அது போர் முடிந்த பிறகு அவசரகால பிரகடனம் ரத்து செய்யப்பட்ட பின்னர் அந்த அதிகாரத்தை செயல்படுத்த இயலாது.எனவே, அத்தியாவசிய விநியோகச் சட்டம், மாகாண விவகாரங்களை பிரத்தியேகமாக கையாள்வதாகக் கூறப்படுகிறது, மேலும் இந்திய எல்லைக்கு வெளியே பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதும் ஏற்றுமதி செய்வதும் ஒரு மத்தியப் பொருளாக இருப்பதால், இந்தச் சட்டத்தின் எல்லைக்குள் அதை கொண்டு வர முடியாது என்று கூறப்பட்டது. இந்த வாதத்திற்கு ஆதரவாக முன்வைக்கப்பட்ட மற்றொரு காரணம் என்னவென்றால், அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தின் விதிகளுக்குள் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதியை சேர்க்கக்கூடாது என்ற மத்திய சட்டமன்றத்தின் நோக்கம், பொருட்கள் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி பற்றி மத்திய சட்டமன்றம் தனியாக கையாலப்படுவது மற்றும்

அத்தியாவசிய விநியோக சட்டத்துடன் அதே போலவே வேறு சட்ட தொகுப்புகள் மற்றும் அதே மாதிரி உள்ள சட்டங்கள் முன்னரே உள்ளது வைத்து தெளிவாகிறது. 1945 நவம்பர் 3 ஆம் தேதி இந்தியப் பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ்(ஆணை எண் 91 சி.டபிள்யூ (1) 45) அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பொருட்களின் பல்வேறு விளக்கங்களை ஏற்றுமதி செய்வதைத் தடை செய்யும் ஒரு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்திய பாதுகாப்பு விதிகள் செப்டம்பர் 30 ஆம் தேதி 1946 அன்று காலாவதியாகிறது. 25 ஆம் தேதி செப்டம்பர் 1946 அன்று அத்தியாவசிய விநியோக அவசர சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது, பின்னர், அந்த சட்டத்திற்கு பதிலாக அத்தியாவசிய விநியோக சட்டம் மாற்றப்பட்டது. இந்த அவசர சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட அன்று மற்றொரு அவசர சட்டம் அதாவது அவசர சட்டம் எண் XX/1946 பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அது பொருட்களின் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதியை தடை செய்தல் மற்றும் கட்டுப்பாட்டுகள் குறித்த இந்திய பாதுகாப்பு விதிகளில் உள்ள பிரிவுகளை தொடர்ந்திருந்தது. அதன் பிறகு மார்ச் 25 ஆம் தேதி 1947 அன்று ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி (கட்டுப்பாடு) சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அத ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதியில் உள்ள கட்டுப்பாடுகளை விரிவாக கையாண்டது. ஒரே விஷயத்தை சட்டமன்றம் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு இணையான சட்டங்களின் மூலம் சற்றம் ஏற்றுகிறது என்று இயற்கையாக கருத இயலாது ஆகையால் பொருட்களின்

ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தின் நோக்கத்திற்குள் வராது.

இந்த வாதங்கள் முதலில் ஓரளவிற்கு நம்பத் தகுந்ததாக இருந்தாலும் பார்ப்பதற்கு எங்களுக்கு நியாயமாகவோ அல்லது ஏற்றத்தக்கதாகவோ இல்லை. பொருள் விளக்கத்தின் முக்கிய விதி என்னவென்றால் சட்டமன்றம் உபயோகப்படுத்தும் சொற்களே சட்டமன்றத்தில் உண்மையான வைப்பு நோக்கமாகும் மற்றும் அந்த சொற்கள் மற்றும் சொற்றொடர்கள் சட்டத்தில் தோன்றும் பொழுது அதை தனியாகவோ அல்லது அதனுடைய சூழலில் இருந்தோ பிரித்து பொருள் கொள்ளக்கூடாது. அவற்றை ஒன்றாக படித்து சட்டத்தின் நோக்கம் மற்றும் குறிக்கோளின் படி அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும்.

முகப்புரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தின் நோக்கம், உணவுப்பொருட்கள், பருத்தி மற்றும் கம்பளி ஜவுளி, பெட்ரோலியம், இரும்பு மற்றும் பிற அத்தியாவசிய பொருட்களின் உற்பத்தி, வழங்கல் மற்றும் விநியோகம் மற்றும் வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபத்தை கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தைத் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு தொடர வழிவகை செய்வதாகும். இந்தச் சட்டத்தின் மிக முக்கியமான பகுதியான பிரிவு 3, எந்தவொரு

அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விநியோகத்தையும் பராமரிப்பதற்கோ அல்லது அதிகரிப்பதற்கோ அல்லது நியாயமான விலையில் கிடைப்பது மற்றும் அவற்றின் சமமான விநியோகம் தன்மையைப் பாதுகாப்பதற்கோ, மத்திய அரசுக்கு, அது உகந்ததாகவோ அல்லது அவசியமானதாகவோ கருதும் போதெல்லாம், அறிவிக்கப்பட்ட உத்தரவின் மூலமாக அதன் உற்பத்தி, வழங்கல் மற்றும் விநியோகம் அல்லது வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபத்தை ஒழுங்குபடுத்த அல்லது தடை செய்வது பற்றி வழங்கலாம். இந்த நோக்கத்தை மனதில் கொண்டு 'வர்த்தகம் மற்றும் வாணிபம்' எனும் சொற்களை இந்த சூழலுக்கு ஏற்றவாறு படிக்கையில், இதை சாதாரண அல்லது இயற்கையான வகையில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதற்கோ அல்லது அண்டை வெளிநாட்டு மாநிலம் உட்பட ஒரு மாகாணத்திற்கு வெளியே உள்ள எந்த இடத்திற்கும் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதற்கான கட்டுப்பாடு ஏன் அவற்றின் வரம்பிற்கு வெளியே உள்ளது என்று கருதுவதற்கோ எந்த காரணம் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

ஒரு மாகாணத்திற்குள் அத்தியாவசிய பொருட்களின் விநியோகத்தை பராமரிப்பதற்கும் அல்லது அதிகரிப்பதற்கும், அவற்றின் சமமான விநியோகம் மற்றும் நியாயமான விலையில் கிடைப்பதற்கும், மாகாணத்திற்கு வெளியே பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதைக் கட்டுப்படுத்துவது நிச்சயமாக அவசியமாக

இருக்கலாம் மற்றும் பாகிஸ்தான் கிழக்கு பஞ்சாபின் எல்லைகளை ஒட்டியுள்ள ஒரு வெளிநாட்டு நாடாக இருப்பதால், தனது மாகாணத்திலிருந்து பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்ய முறையான அனுமதி இல்லாமல் அனுமதிக்கக்கூடாது என்று கிழக்கு பஞ்சாப் ஆளுநர் குறிப்பிடுவது மிகவும் இயல்பானது. பொருட்களின் உற்பத்தி, வழங்குதல் மற்றும் விநியோகத்தின் மீது உள்ளான கட்டுப்பாடு தொடர்வது சமூகத்திற்கு அத்தியாவசியம் என்பது சட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும் மற்றும் இவை மாகாண விஷயங்கள் என்பதால் மத்திய சட்டமன்றம் அதற்கு இந்தியா (மத்திய அரசு மற்றும் சட்டமன்றம்) சட்டம் 1946 (ஒன்பது மற்றும் 10 புவியியல் ஆறு அத்தியாயம் 39) இன் கீழ் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தை பயன்படுத்தியே சட்டம் இயற்ற இயலும். அதனால்தான் முகப்புரையில் இரண்டாவது பத்தியில் அந்த சட்டம் குறித்து குறிப்பிடப்பட்டதற்கு இதுவே காரணம். ஆனால் இதை வைத்து மட்டுமே மத்திய சட்டமன்றம் ஆங்கிலேய பாராளுமன்றத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட அதிகாரத்தை பயன்படுத்தியே சட்டம் இயற்றுகிறார்கள் என்றும் இந்திய அரசு சட்டத்தின் கீழ் இருக்கும் அதிகாரங்களை பயன்படுத்தவில்லை என்றும் வாதிட இயலாது. மத்திய விஷயங்களில் மத்திய சட்டமன்றம் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி குறித்து சட்டம் இயற்ற முழு தகுதி வாய்ந்தது என்பது மறுக்கப்படவில்லை மற்றும் அதை குறித்து எந்த ஒரு சட்டம்

ஏற்றப்பட்டாலும் அது அவற்றின் அதிகாரத்திற்கு மீறி உள்ளதாக சொல்ல இயலாது.

இந்தச் சட்டம் முற்றிலும் மாகாணப் பொருள்களான உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் பொருட்கள் வழங்கல் ஆகியவற்றைச் சார்ந்தது என்று எடுத்துக் கொண்டாலும், ஏற்றுமதி கட்டுப்பாடு என்பது ,அத்தியாவசியப் பொருட்களின் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்திற்கு துணையாக உள்ளதால், அது எங்கள் கருத்துப்படி இந்த சட்டத்தின் எல்லைக்குள் வரும்.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால், திரு. அச்சரு ராம் முன்வைத்த மற்றொரு வாதமும் எந்த ஆதாரமும் இல்லாதது என்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது. கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் குறிப்பிடப்பட்ட, இறக்குமதி மற்றும் ஏற்றுமதி சட்டம் அல்லது முந்தைய ஆணை மற்றும் அவசரச் சட்டம், ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி தொடர்பான சட்டமாகும். அதன் நோக்கம் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதியை பொதுவாக ஒழுங்குபடுத்துதல் அல்லது கட்டுப்படுத்துதல் ஆகும் மற்றும் இவை அத்தியாவசிய பொருட்கள் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை விட அதிக எண்ணிக்கையிலான பொருட்களை கையாளுகின்றன. ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி சட்டத்தின் நோக்கம் சமுதாயத்திற்கு அவசியமான பொருட்களை

உற்பத்தி மற்றும் வினியோகம் செய்வதை ஒழுங்குபடுத்துவது பற்றியோ மற்றும் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதை தடுப்பது அல்லது கட்டுப்படுத்துவது எனும் நோக்கத்தை பாதுகாக்கும் வழியோ அல்ல. இவ்வாறு, இரண்டு சட்டத் தொகுப்புகளின் நோக்கமும் நோக்கமும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை, அவை அருகருகே இருந்து, ஒரே நேரத்தில் செயல்பாட்டில் இருந்தால் தவறில்லை, இந்த இரு சட்டங்களிலும் விதிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தியதாக நமக்குச் சொல்லப்படவில்லை; இந்த இரு சட்டங்கள் இயற்றும் சட்டமன்ற தொகுதியை பற்றி எந்த சச்சரவும் எனப்படவில்லை ஆகையால் ஏதேனும் சமயத்தில் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒத்ததாக வரும் என்று அனுமானித்தாலும் அவை முக்கியமல்ல. ஆகையால் எங்களின் கருத்தின் படி அரசியலமைப்பு கேள்வியை கொண்ட இந்த மேல்முறையீட்டுகளில் எழுந்துள்ள வாதங்கள் ஆதரவற்றதால் அதை ஏற்க இயலாது.

அரசியலமைப்பின் ஷரத்து 132(1) பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்ட சான்றிதழின் வலிமையின் அடிப்படையில் மேல்முறையீடுகள் நம் முன் வந்துள்ளதால், அந்தச் சான்றிதழ் அளித்த அடிப்படை தவிர வேறு எந்த அடிப்படையிலும் வழக்கின் முடிவை அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஷரத்து 132(3) இன் படி நீதிமன்றத்தின் அனுமதியின்றி எதிர்க்க முடியாது. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அரசியல் சாசன

கேள்வி தொடர்பாக இரு தரப்பு வாதங்கள் நிறைவடைந்த நிலையில், கீழமை நீதிமன்றம் பாராட்டிய சாட்சியங்கள் குறித்து எழும் வழக்கின் தகுதி பற்றிய கேள்விகளை அனுமதிக்க மாட்டோம் என்பதை மேல்முறையீடு செய்த இரு தரப்பிலும் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞரிடம் தெளிவாக கூறிவிட்டோம். வழக்கு எண் 12 மேல்முறையட்டாளர் அத்தர் சிங்க்கிற்காக ஆஜரான திரு. உம்ரிகர் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை எங்கள் கவனத்திற்கு கொண்டுவர அனுமதி கேட்டு கொண்டார். அவரது கருத்தின் படி அவரது தரப்பினருக்கு கடுமையான நீதித் தவறை ஏற்படுத்தியதாக அவர் கூறினார். கூடுதல் அமர்வு நீதிபதியும், உயர்நீதிமன்றத்தின் கற்றறிந்த நீதிபதியும், தனது தரப்பினருக்கு எதிரான வழக்கை விசாரித்தபோது, சம்பவம் நடந்த அன்று காலையில் வாகா என்ற இடத்தில் உள்ள சுங்கத் தடுப்புச் சுவரிலேயே அவர் இருந்ததாகவும், அவர் அம்ரிட்சரில் இருந்த குர்டாஸ்பூர் மாற்றப்பட்ட உத்தரவு பெறப்பட்டதால் அங்குள்ள சுங்க ஊழியர்களுக்கு தான் விடை பெறுவதை பற்றி கூறுவதற்கு சென்று இருந்ததாக அவர் கூறியிருந்தார். கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் கூறியது என்னவென்றால் மே 26 ஆம் தேதி 1948 அன்று தனது தரப்பினர் சுங்க தடையில் இருந்ததாக ஒருபோதும் ஏற்கவில்லை மற்றும் அந்த நேரத்தில் அவர் அங்கு இருந்ததைப் பற்றி விளக்கவும் அவருக்கு வாய்ப்பு கொடுக்கவில்லை. இது

முற்றிலும் தவறான புரிதலை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது மற்றும் இது பதிவின்படி நிரூபிக்கப்படவில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது..

கூடுதல் அமர்வு நீதிபதியும், உயர் நீதிமன்றமும் தங்களின் தீர்ப்புரைகளில் அத்தர் சிங்கின் ஒப்புக்கொண்டதை குறிப்பிட்டு, மேலும் அதன் அடிப்படையில் வழக்கில் தீர்ப்பளித்தனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கூடுதல் அமர்வு நீதிபதி தனது தீர்ப்பில் கூறியிருப்பதாவது:

"அடுத்த முக்கியமான நபர் அத்தர் சிங் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். அவர் குரடாஸ்பூருக்கு மாற்றப்பட்டதால் அங்குள்ள சுங்க ஊழியர்களுக்கு தான் விடை பெறுவதை கூற சென்றிருப்பதாக அவர் சொல்லும் பொழுது அவர் அன்று காலையில் சுங்கத்தடை இருக்கும் இடத்தில் இருந்ததாக ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் பெற்ற விடுப்பின்படி அவர் 28 ஆம் தேதி வரை அமிர்தசரஸில் இருக்க வேண்டியிருந்தது மற்றும் அவரது மனைவியின் உடல்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த நோக்கத்திற்காக அவர் இவ்வளவு சீக்கிரம் தடைக்குச் செல்ல அவசரப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. அவருடைய விளக்கத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை" என்றார்.

மேற்கண்ட ஒப்புதலைக் குறிப்பிடுகையில், உயர்நீதிமன்றம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது:-

"அத்தர் சிங் அன்று காலை தடையில் இருந்ததாக ஒப்புக்கொண்டார், ஆனால் அவர் அளித்த விளக்கம் இதுதான். அவரது அலுவலகம் அமிர்தசரஸில் உள்ளது, ஆனால் அவருக்கு குருதாஸ்பூருக்கு மாற்றுவதற்கான உத்தரவு கிடைத்தது. அவரது மனைவி உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தார், எனவே அவரால் அங்கு உடனடியாக செல்ல முடியவில்லை. ஆகையால் சில நாட்களுக்கு விடுப்பிற்கு விண்ணப்பித்தார். மே மாதம் 26 ம் தேதி காலை சுங்கத்துறையில் உள்ள சக ஊழியர்களிடம் தான் விடைபெறுவதைப் பற்றி கூற சென்றிருந்தார். அவர் அங்கு இருந்த பொழுது அவருக்குத் தெரியாமல் இந்த சம்பவம் நிகழ்ந்துள்ளது..... அந்த இடத்தில் அவர் இருப்பதைப் பற்றி அத்தர் சிங் கொடுத்த விளக்கம் எனக்கு நம்பத் தகுந்ததாக இல்லை".

குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 342 இன் கீழ் விசாரணை நீதிபதி குற்றவாளியை விசாரிக்கும் பொழுது ஒரு குறிப்பிட்ட கேள்வி , அதாவது அவர் விடுப்பில் இருந்த பொழுதும் மே 26 ஆம் தேதி 1948 அன்று நிகழ்வு நடந்த இடத்தில் அவர் இருந்ததற்காக விளக்கம் என்ன என்று அவரிடம் கேட்கப்பட்டது.

அதற்கு அவர் கூறிய பதில் என்னவென்றால் குறிப்பிடப்பட்டது போல் அவர் அந்த இடத்தில் இல்லை என்பதாகும். இந்த நிலையில், கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலத்தின் சார்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த தலைமை வழக்கறிஞரிடம் மேல் குறிப்பிட்டுள்ள அத்தர் சிங்யின் ஏற்புரை எங்கு மற்றும் எவ்வாறு எடுக்கப்பட்டது என்று கேட்டோம். ஏற்புரை எழுத்து பூர்வ அறிக்கையில் இருக்கலாம் அதை அட்டர் சிங் குற்றவியல் விசாரணைமுறைச் சட்டம் 342 பிரிவின் கீழ் அவர் விசாரிக்கப்படும் பொழுது அதை தாக்கல் செய்வதாக கூறினார் என்று பதில் அளித்தார். இந்த விஷயத்தை தெளிவுபடுத்துவதற்காக, அத்தர் சிங் விசாரணை நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்த எழுத்துப்பூர்வ அறிக்கை ஏதேனும் இருந்தால், அதை தலைமை வழக்கறிஞர் எங்களிடம் சமர்ப்பிப்பதற்காக வழக்கின் விசாரணையை நாங்கள் ஒத்திவைத்தோம். இந்த வழக்கு கடந்த நவம்பர் 26 ஆம் தேதி மீண்டும் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது, அத்தர் சிங்கின் எழுத்துப்பூர்வ அறிக்கை எதுவும் பதிவேடுகளில் இல்லை என்று தலைமை வழக்கறிஞர் எங்களிடம் வெளிப்படையாகக் கூறினார். எனவே கீழமை நீதிமன்றங்கள் குற்றவாளியின் குற்றத்தைப் பற்றி எடுக்கப்பட்ட முடிவு கணிசமான அளவில் அத்தர் சிங் கொடுத்ததாக சொல்லப்படும் ஏற்புரையை அடிப்படையாகக் கொண்டே கொடுக்கப்பட்டது. அது பொருண்மை படி இருப்பே இல்லை. தலைமை வழக்கறிஞர் வாதிடுவது என்னவென்றால் கீழமை நீதிமன்றங்கள் இதைப் பொறுத்து தவறு செய்திருந்தாலும் அவரின்

தண்டனையை சொல்லப்பட்ட அத்தர் சிங்கின் ஏற்புரை இல்லை என்றாலும் ஆதரிப்பதற்கு போதுமான சாட்சியங்கள் உள்ளன, ஆகையால் இந்த மேல்முறையீட்டை தள்ளுபடி செய்யக்கூடாது மற்றும் அவர் எங்களையே சாட்சியங்களை ஆராய்ந்து இதைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வருமாறு கூறினார். அவசியமானதாகக் கருதப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் இந்த வழக்கைத் பாதையை தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையை எந்த வகையிலும் மறுக்காமல், தற்போதைய வழக்கின் சூழ்நிலைகளில், அத்தர் சிங்கின் கூறப்பட்ட ஒப்புதலை பரிசீலனையில் இருந்து விலக்கிய பின்னர், அமர்வு நீதிபதி மற்றும் நீதிமன்றத்தால் மேல்முறையீட்டை மீண்டும் விசாரிப்பதற்கான வழிகாட்டலை வழங்குவதே சரியான உத்தரவாக இருக்கும் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். இந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் மிகவும் தீங்கு விளைவிக்கும் தன்மை கொண்டது என்பதிலும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு மிகவும் பாதகமாக இருந்தது என்பதிலும் எந்த சந்தேகமும் இருக்க முடியாது. அதன் விளைவு கீழமை நீதிமன்றத்தில் உள்ள நீதிபதிகளின் மனதில் இருப்பதை மதிப்பிடுவது மிகவும் சிக்கலானது மற்றும் து. பரிசீலனையிலிருந்து விலக்கப்பட்டிருந்தால் நீதிமன்றங்கள் அதே முடிவுக்கு வந்திருக்கும் அல்லது மாறாக விடுதலை தீர்ப்பு விபரீதமான ஒன்றாக இருந்திருக்கும் என்று கூறுவது கடினம். இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில், வழக்கமான குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அல்லாத இந்த

நீதிமன்றத்தின் செயல்பாடு, குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் குற்றம் அல்லது அப்பாவித்தன்மையைக் கண்டறிய ஆதாரங்களை மீண்டும் எடைபோட்டு மதிப்பீடு செய்வதல்ல, ஆனால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் சரியான ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் நியாயமான விசாரணையைப் பெறுவதைப் பார்ப்பதே ஆகும்.

திரு. அச்ச்ரு ராம் வாதிட்டுள்ளார் மற்றும் எங்களின் கருத்து என்னவென்றால் அத்தர் சிங்கின் வழக்கு புதிதாக கேட்கப்படுமே ஆனால் தர்ஷன் சிங்கின் வழக்கிலும் அதே உத்தரவை கொடுக்க வேண்டும். இந்த இரு வழக்குகளும் மிகவும் ஒன்றொன்று தொடர்புடையது மட்டுமல்ல, தர்ஷன் சிங்கை பொறுத்தவரையில் அரசு தரப்பு இந்த விவகாரத்தில் அவர் உடந்தையாக இருந்தார் என்பதை நிரூபிக்க கொடுக்கப்பட்ட சாட்சியங்கள் என்னவென்றால் பொறுப்பில் இருந்த காவல்துறை அதிகாரி குல்ராஜை அணுகி ட்ரக்கை அதன் வழியாக அனுமதிக்க கோரிய பொழுது இவர் அத்தர் சிங்குடன் தான் இருந்தார் என்பதாகும். கூடுதல் அமர்வு நீதிபதி அவரது தீர்ப்பில் கவனித்தது என்னவென்றால், தர்ஷன் சிங்கின் ஒரே நோக்கம் மாவட்டத்தை விட்டு வெளியேறவிருந்த தனது கூட்டாளிக்கு உதவி செய்வது மட்டுமே. ஆகவே தர்ஷன் சிங்கின் வழக்கையும் மீண்டும் கேட்டு, அவருக்கு எதிரான முழு சாட்சியங்களையும் மறுபரிசீலனை செய்து அவர் குற்றவாளியா அல்லது நிரபராதியா என்று கண்டறிய வேண்டும்.

ஆகையால் முடிவு என்னவென்றால் இரு மேல்முறையீட்டுகளும் அனுமதிக்கப்பட்டது. உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் கூடுதல் அமர்வு நீதிமன்ற நீதிபதியின் தீர்ப்புரைகள் நீக்கறவு செய்யப்பட்டு, அத்தர் சிங்கின் சமர்ப்பிப்புகளைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் விலக்கிய பின்னர், மேலே கூறப்பட்ட குறித்துரைகளின் அடிப்படையில் பதிவில் உள்ள சான்றுகளின் அடிப்படையில் புதிதாக விசாரிக்கப்பட வழக்குகள் அமர்வு நீதிமன்றத்திற்கு திருப்பி அனுப்பப்படுகின்றன, அமர்வு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு நிலுவையில் இருக்கும் வரை முன்பு கொடுத்த அதே விதிமுறைகளின் படி குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் பிணையில் தொடர்ந்து இருப்பார்.

மேல்முறையீட்டுகள் அனுமதிக்கப்பட்டது.

வழக்கு எண் 11 இல் மேல்முறையீட்டாளருக்கான முகவர்: நோனிட் லால்

வழக்கு எண் 12 இல் மேல் முறையீட்டாளருக்கான முகவர்: எ.டி. மாத்தூர்.

குறுக்கிட்டாளர் மற்றும் எதிர்மேல்முரையீட்டாளர்க்கான முகவர்: ஜி. ஹெச். ராஜத்யக்ஷ.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."